

Ja, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze, mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het aan

Mij gedaan. Mattheus 25:40

Oekraïne Actueel Nr. 5 | 18-3-2022

Internationale Christengemeenschap

BESTE VRIENDEN, COLLEGA'S,

Het is de 23e dag van de oorlog en het wordt voor mij steeds moeilijker om over deze oorlog te schrijven. Ik wilde bijna elke dag schrijven, maar de gebeurtenissen volgen elkaar overweldigend snel op, ze doen pijn en verbijsteren ons. Om enigszins met dood en verderf om te gaan, proberen vele Oekraïners die in het buitenland wonen op alle mogelijke fronten te helpen. Met dit werk zijn ze niet alleen. Er wordt veel geholpen: donaties, naar huisvesting en schuilplaatsen voor de kinderen gezocht, medische en therapeutische hulpgoederen ingezameld, vervoer met medicijnen en verpleging tot aan de Poolse grens gereden en vandaar worden vluchtende mensen opgepikt. Men ontmoet in deze tijd zo enorm veel geweldige mensen! Daarvoor kan niet genoeg bedankt worden. Veel families van onze gemeenschappen en ook de vrije scholen hebben al gezinnen met kinderen uit Oekraïne bij hen opgenomen, begeleiden hen en zijn voor hen een beetje thuis geworden. Alleen al in Polen zijn er 200.000 duizend mensen, die allemaal onderdak bij deze gezinnen hebben gevonden! De grote familie van de Waldorfschool in Dnipro is na ruim een week van omzwervingen eindelijk aangekomen in de gemeente Düsseldorf: het jongste kind is acht maanden oud, de oudste die mee mocht is zestien. Er zijn in totaal negen kinderen. De twee oudere jongens (19 en 21 jaar) mochten het land niet verlaten op grond van het oorlogsrecht. Een halfblinde voormalige Waldorf-scholiere uit Kiev is, na een paar slapeloze nachten op de treinstations van Lviv en Warschau en na een inzinking op het treinstation in Berlijn eindelijk veilig in Keulen aangekomen. Mijn goede vriendin bracht haar 17-jarige zoon, ook een Waldorf-scholier van Kiev, naar ons en is toen meteen terug gereden. Ze moet voor haar bejaarde ouders zorgen en haar man is daar hard nodig. Velen die ik ken brengen

hun kinderen in veiligheid naar Polen, Tsjechië, Slowakije, Hongarije, Zwitserland, Frankrijk, Nederland en gaan dan terug om het leven in stand te houden. Velen weten dat wanneer ze het land verlaten, de hele zaak ineens zal storten. Daarom is iedereen daar die werken kan aan humanitaire hulp: water, boord en kleding brengen, mensen halen uit de gebombardeerde gebieden; slaapzakken naaien, tenten en beschermingsvesten. Deze samenhang geeft hoop. Maar veel mensen in het land zijn boos, dat het Russische leger ziekenhuizen, scholen, kleuterscholen, musea en theaters bombardeert - zoals gisteren in Marioepol met honderden vrouwen en kinderen in de schuilkelder. Op deze gebouwen was speciaal in grote letters in het Russisch geschreven: Kinderen!

Dat maakt de mensen boos. Zelfs in een oorlog is dat niet gemakkelijk. Wat zal er uit deze woede voortkomen? Kun je een moeder die haar dode kind uit de ruïnes draagt, schreeuwend naar de hemel en vloekt, vragen om te vergeven? Kan men over de stijgende gasprijzen praten, als een 11-jarig kind alleen [door de stad] loopt, huilend en achter hem een plastic zak met spullen meesleept? Ik denk tegenwoordig vaak aan het neefje van een vriendin, die zo graag wilde duiven voert in plaats van in de kelder te zitten. Heel kinderlijk vroeg hij: "Wie zal het doen? De duiven voeren als ik hier voor altijd blijf?"

Ik hoop echt dat we allemaal sterk blijven, zodat we iets kunnen verlichten en verzachten, het beste met daden en met warmte. Uw donaties helpen allereerst de uitgeputte mensen hier om rond te komen en het hoogstnoodzakelijkste te krijgen, het helpt de verzamelpunten in Polen die vluchtelingen helpen. Ook is het concrete hulp om vluchtelingengezinnen met kinderen op enkele plekken in Oekraïne te ondersteunen. Het is ook heel belangrijk dat niet iedereen vlucht, maar velen wordt opgenomen in de westelijke steden van het land. Dit omvat niet alleen voeding en medicijnen, maar ook schildertherapie, muziektherapie, ervaringsgericht onderwijs of eenvoudige bezigheden met kinderen zonder ouders. Velen vinden ook troost in onze kerken in Kiev en in Odessa. Tatjana is nu met haar oude moeder verhuisd naar de gemeente. Omdat het steeds moeilijker wordt om van de ene rivierkant bij de andere te komen, ook vanwege de vele posten onderweg. Je wordt gestopt en

men moet zich identificeren. Sommige wegen zijn afgesloten en mensen maken grote omwegen. Maar alle ontberingen worden gedragen zonder morren, omdat iedereen maar op één ding hoopt: Kiev moet stand houden, Kiev mag niet vallen. Een oude Joodse dame in de bunker van Kiev zei: “Ik heb de belegering van deze stad door de Duitse nationaal-socialisten al overleefd; ik zag hoe mijn familie werd vermoord bij Babyn Jar. Ons buurland doet nu hetzelfde. En dat is veel pijnlijker.”

Odessa leeft ook dagelijks in afwachting van een aanval vanuit zee en is bereid om deze mooie muzikale stad te verdedigen. Onze collega Andrei is vandaag voor het eerst in drie weken naar de zee gegaan. Op de luidspreker was het geluid van de Zwarte Zee en menselijke drukte te horen. Het klonk bijna vredig op dat moment. Wat het volgende ogenblik gebeurt weet niemand.

Hoe lang zal Odessa belegerd worden vanaf zee om op deze manier geen voorraden en ondersteuning krijgen? Hoe lang zullen 's nachts de sirenes loeien en huizen beven van de beschietingen? In de gemeente vinden de mensen niet alleen troost, maar ze worden zelf heel actief en helpen waar ze kunnen, beginnend met de bevoorrading van de soldaten tot euritmie online cursussen voor de gebieden waar het nog erger is. Elke dag is er een mensenwijdingsdienst: afwisselend in Oekraïens en Russisch. Op zaterdagen worden de diensten voor de overledenen gevierd en in de gesprekken daarna roepen wij het lot van deze mensen in onze gedachten op. Iedereen die iets over deze mensen weet en hun verhalen kent, vertelt ze in de ronde. Het is moeilijk om van lot van een 96-jarige te horen, die oorlogsblokkaden in de Tweede Wereldoorlog in Kiev overleefde, maar de huidige - niet. Zij kon niet op tijd uit de belegerde stad Irpin worden gered. Het is moeilijk om te horen hoe een jong meisje van 22 jaar voedsel naar Oekraïense soldaten brengt en op de straat brutaal wordt opgepakt; of over een wereldberoemde atleet, over een wereldberoemde balletdanser, over een wereldberoemde modeontwerper, die net als duizenden vreemden in de schuilkelders, stierven terwijl ze probeerden te ontsnappen. Voor al deze mensen, inclusief jonge Russische soldaten wordt gebeden in Odessa. In het oosten van het land, waar we veel lieve mensen kennen, die zeer met ons verbonden zijn, is het gewoon een gruwel. Het is werkelijk een

nachtmerrie, waar we niet eenvoudig uit zullen ontwaken. Men kan oneindig veel over de individuele lotgevallen schrijven. Het zijn er zo veel. Ik hoop dat we na de oorlog er over kunnen schrijven, en zo de herinnering behouden. Ook hoop ik dat zodra de wonden zijn geheeld, wij allemaal zullen werken aan verzoening. De wonden zijn diep en ze bloeden. Mensen bidden. Zij hopen dat uit deze gebeden een sterk geestelijk schild over Oekraïne kan worden gevormd als de NAVO de lucht niet sluit. En wie weet, misschien zijn het de gebeden die ons uiteindelijk allemaal zullen redden.

Met dankbaarheid voor de wereldwijde ondersteuning, voor de gebeden en uw werk,

YAROSLAVA BLACK

Donaties ter ondersteuning van vluchtelingen en humanitaire hulp in verband met de oorlog:

Christengemeenschap Gezamenlijke kas NL43 INGB 000 0349901

Onder vermelding van 'Oekraïne'